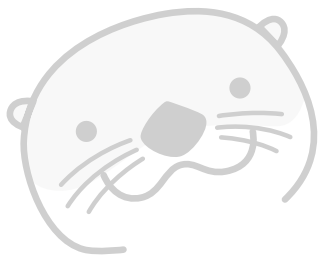

ไปตายด้วยกันไหม

十二人の死にたい子どもたち

โท อุบุคาตะ
เขียน

ธนพล คักดีสมุทรานันท์
แปล

ทดลองอ่าน

แพรวสำนักพิมพ์
กรุงเทพฯมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ประเทศญี่ปุ่นมีสถิติฆ่าตัวตายสูงเป็นอันดับต้นๆของโลก แม้ว่าประเด็นที่สื่อนำเสนอเกี่ยวกับเรื่องนี้ส่วนใหญ่จะเคร่งเครียด หากแต่นิยายเล่มนี้ที่เป็นผลงานการเขียนของโท อุบุคาตะ ซึ่งเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงด้านความแฟนตาซี เข้าถึงกลุ่มผู้อ่านวัยรุ่น และวงคาแรกเตอร์ของตัวละครได้น่าสนใจ ทำให้นิยายเล่มนี้นำเสนอประเด็นหนักๆอย่าง “การชุมนุมฆ่าตัวตาย” ออกมาได้น่าสนใจ

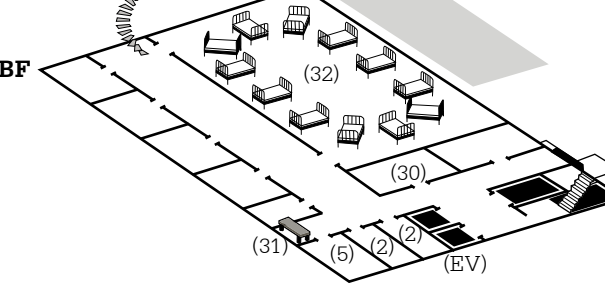
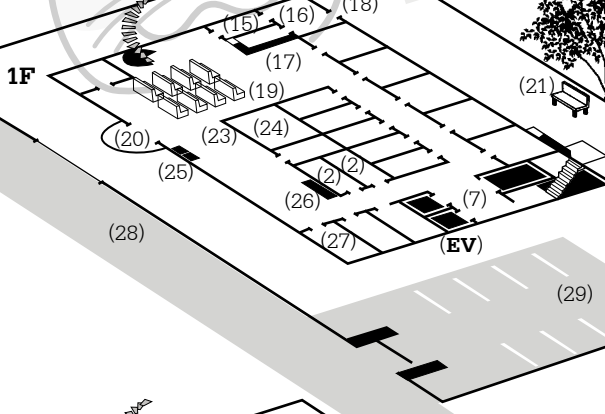
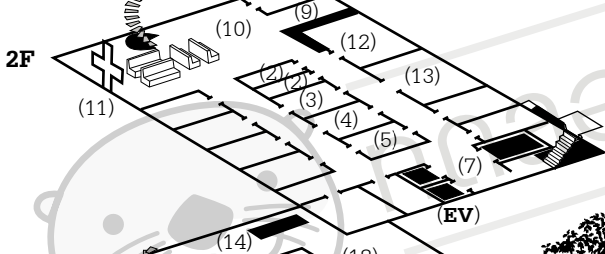
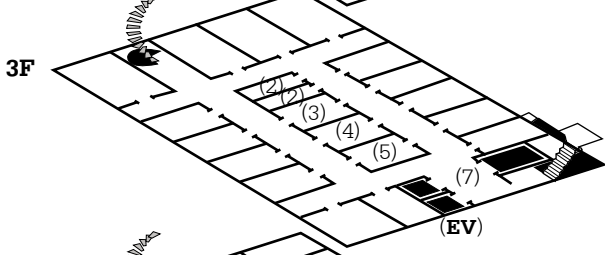
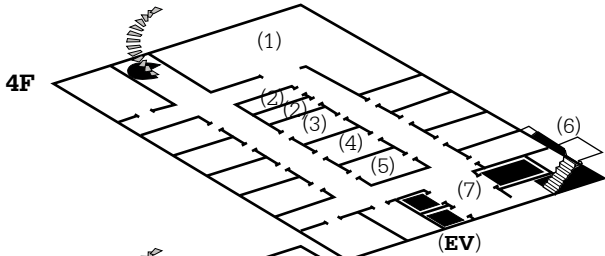
นิยายเล่มนี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจากภาพยนตร์เรื่อง 12 คนพิพากษา (12 Angry man) ซึ่งเป็นภาพยนตร์อเมริกัน ที่สร้างในปี ค.ศ. 1957 ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่ได้รับรางวัลอย่างล้นหลาม และมีแง่มุมของการไต่สวนคดีของคณะลูกขุนที่เข้มข้น ดุดัน และตื่นเต้นมาก ซึ่งกลิ่นอายของการไต่สวนต่างๆก็ยังคงอบอวลอยู่ในนิยายเรื่องนี้ แม้ตัวละครทั้งหมดจะยังเป็นเยาวชน ซึ่งแต่ละคนล้วนมีความแค้นแหว่งจนวนอยากจะทำลายตัวเองให้ตายก่อนวัยอันควร หากแต่ทุกคนล้วนช่วยกันไขคดีตามหาว่าศพที่ลึบ ที่นอนรอพวกเขาอยู่นั้นมาอยู่ที่ไหนได้อย่างไร

มาร่วมค้นหาตัวฆาตกรไปพร้อมกับกลุ่มเด็กวัยรุ่นทั้งสิบสองคนที่อยากตายด้วยกันเถอะ

แพรวสำนักพิมพ์

กุมภาพันธ์ 2563

แผนผังโรงพยาบาล

4F

- (1) คาเฟ่
- (2) ห้องน้ำ
- (3) อ่างล้างมือ
- (4) ห้องอาบน้ำ
- (5) ห้องจ่ายน้ำร้อน
- (6) ซีนดาดฟ้า
- (7) โถง
- EV ลิฟต์

3F

- (2) ห้องน้ำ
- (3) อ่างล้างมือ
- (4) ห้องอาบน้ำ
- (5) ห้องจ่ายน้ำร้อน
- (7) โถง

2F

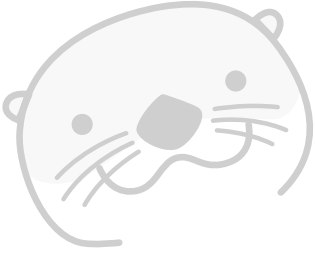
- (9) เคาน์เตอร์
- (10) ลิอบบี้
- (11) หน้าต่างรูปกางเขน
- (12) ห้องทำงานพยาบาล
- (13) ห้องผ่าตัด
- (2) ห้องน้ำ
- (3) อ่างล้างมือ
- (4) ห้องอาบน้ำ
- (5) ห้องจ่ายน้ำร้อน
- (7) โถง

1F

- (14) แปลงดอกไม้
- (15) ห้องจ่ายยา
- (16) ห้องธุรการ
- (17) เคาน์เตอร์
- (18) ประตูหลัง
- (19) ลิอบบี้
- (20) ประตูหน้า
- (21) ม้านั่ง
- (22) ดินต้อกั่ว
- (23) ป้ายแผนผัง
- (24) ร้านค้า
- (25) โทรศัพท์สาธารณะ
- (2) ห้องน้ำ
- (26) ตู้ขายของอัตโนมัติ
- (7) โถง
- (27) ห้องสูบบุหรี่
- (28) ถนน
- (29) ลานจอดรถ

B1

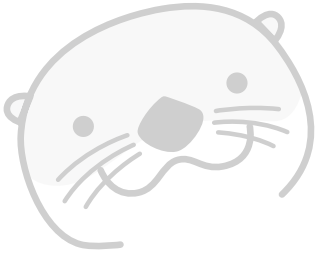
- (30) ห้องซักล้าง
- (31) ม้านั่ง
- (7) โถง
- (2) ห้องน้ำ
- (5) ห้องจ่ายน้ำร้อน
- (32) ที่ชุมนุม

ທດສະຍ່ານ

บทที่หนึ่ง

ชุมนุม

กดเพื่ออ่าน

1 - ตัวเลข

อาคารนั้น ยังถนอมสีสนับสนุนได้เป็นอย่างดีเยี่ยม ผิดแผกไปจากที่ผู้มาร่วมชุมนุมส่วนมากคาดการณไว้

กำแพงด้านนอกมีสีชมพูอ่อนโยน ฝั่งที่หันไปยังลานจอดรถสีคล้ายดอกเชอร์รี่ญี่ปุ่น¹ แจ่มจ้าเป็นพิเศษ กำแพงของชั้นหนึ่งออกแบบลวดลายเป็นภาพเงาสีลาเวนเดอร์รูปแม่และเด็ก เงารูปแม่อุ้มทารก และเงาของเหล่าเด็กน้อยที่วิ่งมีวงเล่นกัน บอกให้รู้ชัดว่าแต่เดิมที่นี่คือสถานพยาบาล แม้ป้ายชื่อกิจการจะถูกถอดออกไป แต่ในอดีตที่แห่งนี้เป็นอาคารบริการด้านสูตินรีเวช กุมารเวช และอายุรกรรม ดำเนินกิจการโดยบริษัทการแพทย์แห่งหนึ่ง

อาคารสี่ชั้น มุขหน้าต่างตติระเนงขาวทรงตารางเรียงต่อกันตั้งแต่ชั้นสองถึงชั้นบนสุด ม่านลูกไม้ยังคงสภาพเดิม การออกแบบหน้าต่างพาให้จินตนาการถึงเปลเด็กอ่อนชิ้นมาอย่างน่าพิกล สถานพยาบาลยื่นหยัดในคำมั่นสัญญาว่า “เราจะประทับประคองดูแลการคลอดและเลี้ยงดูบุตรให้ท่าน” โครงสร้างดังกล่าวจึงมีไว้เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือนั้น โนม่น้าวให้รู้สึกว่ หากเป็นที่นี้ ท่านจะคลอดบุตรได้อย่างอุ่นใจ

ประตูทางเข้าด้านหน้ายื่นออกเป็นทรงครึ่งวงกลม ล้อมบับชั้นสอง

---

¹นิวาอุเมะ ชื่อวิทยาศาสตร์คือ *Prunus japonica* หรือ Oriental bush cherry มักเรียกว่าพุ่มเชอร์รี่ญี่ปุ่น ดอกมีสีชมพูสด บานในช่วงเดือนพฤษภาคม ผลมีสีแดงสด

มีบานปิดตายเป็นช่องรับแสงขนาดใหญ่รูปกางเขน ผู้พบเห็นอาจนึกเชื่อมโยงไปถึงสัญลักษณ์กษัตริย์ได้ จึงอาจเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์ในการสร้างความไว้วางใจ

ทว่าแผนดำเนินการและโครงสร้างเหล่านี้จะถูกปรับเปลี่ยนเป็นสิ่งที่อื่นในไม่ช้า ขณะนี้ไร่พนักงานประจำการ ปราศจากผู้มาใช้บริการบริษัทการแพทย์แห่งนั้นขายอาคารหลังนี้ไปแล้วจากปัญหาการเงิน บริษัทการแพทย์อีกแห่งจึงเข้าควมรวมกิจการ เหล่าบุคลากรซึ่งเคยปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่นั่นถูกย้ายไปยังอาคารอีกหลังที่ใหญ่กว่า เปลี่ยนไปให้บริการในสถานที่ที่สามารถมอบความอุ่นใจและน่าเชื่อถือได้มั่นคงกว่า ส่วนอาคารหลังเดิมนั้นถูกบริษัทผลิตภาพยนตร์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการแพทย์แม่แต่น้อยซื้อไปเตรียมถือกำเนิดใหม่เป็นสตูดิโอพร้อมอุปกรณ์เครื่องมือครบครัน

การซื้อขายจบลงอย่างรวดเร็ว ทำให้ที่แห่งนี้ไม่ต้องกลายเป็นซากปรักหักพังทำลายทัศนียภาพอันสวยงามของเมือง นับเป็นโชคดีของทั้งผู้อยู่อาศัยละแวกใกล้เคียงและตัวอาคารเอง มีเพียงของสำคัญบางอย่างเท่านั้นที่ถูกขนย้ายออกไป เช่น อุปกรณ์ราคาแพง เครื่องมือทางการแพทย์ที่หากปล่อยให้ร้างจะเกิดปัญหา รวมถึงเวชภัณฑ์ต่างๆ นอกนั้นวางทิ้งไว้เช่นเดิม

ถึงกระนั้น ม้านั่งของลิอบบี้รวมถึงเตียงผู้ป่วยก็ยังคงงดงามและเป็นระเบียบ รวกับยังคงเฝ้ารอผู้มาเข้ารับการรักษา แม้ต้องถูกขนย้ายออกไปในวันใดวันหนึ่ง บริษัทที่ลงทุนซื้ออาคารยังไม่ยินยอมให้ตัดกระแสไฟฟ้าและน้ำประปา ตู้ขายของอัตโนมัติทั้งเครื่องดื่มและอาหารที่ตั้งอยู่ริมลิอบบี้จึงยังทำงาน หลอดไฟและเครื่องปรับอากาศเปิดสวิทช์ได้ ส่วนวงจรโทรศัพท์ที่เพิ่งเปลี่ยนใหม่และเปิดใช้ได้ไม่นานถือเป็นสิ่งสำคัญในระบบรักษาความปลอดภัยของตัวอาคาร ภายในอาคารมีห้องสูบบุหรี่ซึ่งดูไม่คุ้นตานักสำหรับโรงพยาบาลปัจจุบัน เหล่าคนงานรับเหมาที่เข้ามาปรับปรุงอาคารต่างได้ใช้ประโยชน์กันถ้วนหน้า ห้องสูบบุหรี่เป็นของโรงพยาบาลมาตั้งแต่แรก เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไปจึงมีมติว่าควรรื้อทิ้ง แต่เพราะรั้งงบประมาณจึงทำได้เพียงตั้งไว้ที่เดิม ทว่านั่นก็ทำให้ผู้มาเยี่ยมเยือนได้ทราบว่ที่นี่เป็นโรงพยาบาลเก่าแก่ตั้งแต่ยุคที่ห้องสูบบุหรี่ภายในอาคาร

ไปตายด้วยกันไหม

ยังเป็นที่ยอมรับ

ด้วยทำเลที่ตั้งอันยอดเยี่ยม ทำให้คนนอกซึ่งไม่มีกิจกรรมมักแอบนำรถเข้ามาจอด ทางสถานพยาบาลเป็นกังวลต่อชื่อเสียงด้านความปลอดภัย จึงล้อมรั้วรอบพื้นที่ พร้อมทั้งใช้ระบบรักษาความปลอดภัยอย่างเข้มงวด ซึ่งกลายเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกให้บริษัทผลิตภาพยนตร์ ธุรกิจท้องถิ่นในละแวกนี้มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้น บริษัทรักษาความปลอดภัยและบริษัทผลิตภาพยนตร์จึงได้เจรจาตกลงให้เปิดใช้ระบบรักษาความปลอดภัยดังกล่าวต่อไประยะหนึ่ง ก่อนเริ่มปรับปรุงอาคาร

รหัสผ่านเข้าออกคือ 0001 เพื่อให้คนจากบริษัทที่ซื้ออาคารและคนงานก่อสร้างเข้าออกก่อนการปรับปรุงได้สะดวก ไม่มีการแจกบัตรสแกนผ่านประตู ทางเข้าออกทั้งสองแห่งได้แก่ประตูหน้าและประตูหลังสามารถเปิดออกได้ทันทีด้วยรหัสผ่านอย่างง่ายดาย จุดนี้ไม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นการรักษาความปลอดภัยที่เข้มงวด แต่ขณะนี้ก็เป็นเพียงช่วงก่อนปรับปรุงอาคารขอแค่มีระบบป้องกันคนพิเรนทร์หรือคนจรจัดได้ก็พอ

ความจริงต้องขอบคุณความคิดเช่นนั้นของพวกผู้ใหญ่ เพราะทำให้เด็กที่มาชุมนุมได้รับความสะดวกไปด้วย

ขณะนี้เด็กหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามาในพื้นที่นอกตัวอาคาร ตอนเวลาเลยสิบเอ็ดโมงไปเล็กน้อยของวันต้นฤดูร้อนที่ท้องฟ้าแจ่มใส อากาศน่ารื่นรมย์ ลมเย็นสบายพัดผ่านบางเบา

เขาเดินผ่านประตูลานจอดรถเข้ามา ประตูรั้วฝั่งทางเข้าด้านหน้าล้ามโซ่ล็อกกุญแจไว้ แต่ฝั่งลานจอดรถมีเพียงประตูสำหรับรถยนต์เข้าออกเท่านั้น เชือกที่ห้อยป้าย ห้ามเข้า ซึ่งไว้สูงแค่เข่า จึงลักลอบเข้ามาได้โดยง่าย

เด็กหนุ่มมุ่งหน้าตัดลานจอดรถ ใช้เส้นทางสั้นที่สุดเดินอ้อมผ่านสวนไป

ระหว่างทางสู่ประตูหลัง เด็กหนุ่มสังเกตเห็นม้านั่งน่านั่ง มีต้นดอกไม้ปลูกไว้ข้างๆ แผงแอร์มรินนำพักพิง เขาน่าจะหย่อนตัวลงบนม้านั่งแล้วรอให้คนที่เหลือมาถึง แสร้งทำเป็นพบกันโดยบังเอิญ ความคิดดังกล่าวเล่นเข้ามาในหัวแวบหนึ่ง เด็กหนุ่มเดินไปใกล้ม้านั่ง แต่สุดท้ายก็ไม่นั่งลงไป

ต่อให้เข้ามาในพื้นที่ ยืนอยู่หน้าอาคารนี้แล้ว ก็เชื่อว่าทุกคนจะไม่เปลี่ยนใจ ก่อนเข้าอาคาร อาจมีคนนั่งลงบนม้านั่งตัวนี้ ใครครวญแล้ว เดินย้อนกลับไปทางเดิมก็เป็นได้

ถ้าแบบนั้นก็คงดี ไม่สิ อาจไม่ดีก็ได้ หากตัดสินใจเลือกอย่างรอบคอบแล้วคงไม่เป็นไร แต่หากหนีหายไปด้วยเหตุผลต้นเชิงอย่างลับสนหรือพลาดกลัว ย่อมมีโอกาสไม่น้อยที่จะต้องเข้าร่วมชุมนุมแบบนี้อีกในภายหลัง ซึ่งอาจทำให้เจ้าตัวต้องเข้าไปในที่ที่ناسยดสของและสิ้นไร้การช่วยเหลือมากกว่าอาคารแห่งนี้ที่เด็กหนุ่มจัดแจงเตรียมการเอาไว้อย่างรอบคอบ

เขาคิดว่าสิ่งที่สำคัญกว่านั้นน่าจะเป็นการเข้าไปด้านใน ทราบใดที่ยังอยู่นอกอาคาร ก็เหมือนอยู่นอกอาณาเขตแห่งการตัดสินใจ การก้าวข้ามเส้นแบ่งเขตเข้าไปแล้วคือระยะทางเลือกย่อมมีความหมายมากกว่า

เช่นนั้นแล้ว เขาควรจะนั่งตรงนี้ เผื่อเชื่อเชิญคนที่มาดึงให้เข้าไปในอาคารหรือเปล่า ไม่สิ หากทำเช่นนั้นจะเป็นการยุ่มย่ามมากเกินไป แทนที่จะสร้างทางเลือกยิบย่อยทับซ้อนไปเรื่อยๆ ความมอบทางเลือกใหญ่เพียงหนึ่งเดียวให้เลียดีกว่า ความทรงจำที่พันเกี่ยวกับโรงพยาบาลแห่งนี้ คลใจให้เด็กหนุ่มคิดเช่นนั้น

หลังจากนั้นไม่นาน เด็กหนุ่มกำลังจะเดินออกจากบริเวณดังกล่าว เขาสังเกตเห็นก้นบุนหรือสองตัวตกอยู่ที่พื้น แม้ไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับบุนหรืนัก แต่เหมือนทั้งสองตัวจะเป็นยี่ห้อเดียวกัน

เด็กหนุ่มหวนนึกถึงเรื่องเมื่อวาน

หลังจากตระเตรียมสิ่งต่างๆ แล้วออกจากอาคาร เขานั่งบนม้านั่งตัวนี้แล้วเหม่อมองอยู่ครู่หนึ่ง จับจ้องไปยังหน้าต่างของห้องที่เขาถือกำเนิดมา ตอนนั้นยังไม่มีก้นบุนหรื

คล้ายว่าจะไม่ใช่ของคนงานก่อสร้าง พวกนั้นรู้ว่าในตึกมีห้องสูบบุนหรื หากนึกถึงธรรมเนียมของสังคมปัจจุบัน การสูบในที่นอกจากบริเวณนั้น เป็นเรื่องต้องห้าม

ความจริงอาจเป็นของผู้เข้าร่วมชุมนุมคนหนึ่ง หรือไม่ก็เป็นของใคร

ไปตายด้วยกันไหม

บางคนที่ชื่นชอบการเดินเล่น อย่างกรายเข้ามาในสวนไร้ผู้คน แล้วใช้เวลาพักผ่อนตามลำพังอยู่ขณะหนึ่ง ไม่สิ อาจไม่ได้อยู่ตามลำพัง กันบุหรืสองตัว อาจมีเจ้าของสองคนก็ได้

อย่างไรก็ตาม หากไม่เข้าไปในอาคารก็คงไม่มีทางรู้ เด็กหนุ่มจึงหันหลังให้มันนั่งแล้วมุ่งหน้าไปยังประตูทางเข้าด้านหลัง กดรหัสผ่านบนแป้นของระบบรักษาความปลอดภัย

ระบบล็อกไฟฟ้าส่งเสียงแกร๊กแล้วคลายออก เขาเปิดประตูเข้าไป

ด้านในมืดสนิท แต่เดิมตรงนี้เป็นพื้นที่ส่วนธุรการ ตั้งอยู่หลังเคาน์เตอร์ของลิอบบี้ ขณะนี้เก็บกวาดเกลี้ยงเกลา เพื่อป้องกันข้อมูลส่วนตัวของผู้เคยมาใช้บริการรั่วไหล ทั้งโต๊ะทำงาน ชั้นวางเอกสาร และล็อกเกอร์ติดกุญแจล้วนว่างเปล่า

เด็กหนุ่มเดินไปยังริมกำแพงซ้ายมือ แต่ละสวิตช์บนกำแพงเพื่อเปิดไฟ เข้าควบคุมจอมอนิเตอร์ของระบบรักษาความปลอดภัยบนกำแพงเดียวกัน ตรวจสอบให้แน่ชัดว่าเซ็นเซอร์ตรวจจับความเคลื่อนไหวและเปิดปิดหน้าต่างของแต่ละชั้นไม่ทำงาน เขาจัดการปิดการทำงานของระบบดังกล่าวทั้งหมดไปแล้วตั้งแต่เมื่อวาน

จากนั้น เขาเปิดแผงควบคุมไฟฟ้า ตั้งใจเปิดสวิตช์หลอดไฟของแต่ละชั้น แต่พบว่ามันถูกเปิดไว้อยู่แล้ว เด็กหนุ่มเอียงคอจ้องนึกย้อนไปถึงสภาพแผงควบคุมเมื่อวานเทียบกับในขณะนี้ ได้ข้อสรุปว่า เขาน่าจะปิดมันไปแล้วเรียบร้อยแล้ว

เมื่อออกจากพื้นที่ธุรการ จะเป็นด้านในของเคาน์เตอร์

เก้าอี้ติดล้อสี่ตัวคล้ายจะไม่มีใครนั่งจึงถูกย้ายไปไว้ริมทางเดิน บนเคาน์เตอร์ไม่มีสิ่งใดหลงเหลือ เว้นแต่สิ่งเดียวที่ไม่ได้อยู่ตรงนั้นมาแต่ต้น

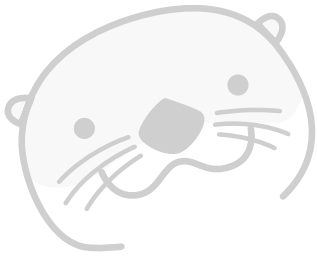
เป็นกล่องเซฟลิ้นดำหุ้มรหัสขนาดเล็ก

เด็กหนุ่มเดินไปใกล้ หมุนลูกบิด รหัสถูกตั้งไว้ง่ายๆ 1 ขวา 2 ซ้าย 1 ขวา 2 ซ้าย ทั้งหมดคือ 1 และ 1 สองครั้ง จากนั้นเซฟก็เปิดออก ภายในมีแผ่นตัวเลขทำจากโลหะสิบสองแผ่นวางเรียงกันเป็นวงตามเข็มนาฬิกา ตัวเลขถอดออกมาจากหน้าปัดนาฬิกาโบราณ นาฬิกาเรือนนี้เคยอยู่

ที่ลือบบี้ แต่หลังจากเด็กหนุ่มถอดตัวเลขทั้งหมดมาเรียงไว้ในเซฟ เขาก็รู้สึกวุ่นวายใจมากขึ้นเป็นสัญญาณอย่างหนึ่ง จึงนำไปไว้ในสถานที่ที่ซ่อนด้วยตามข้อตกลง ผู้มาชุมนุมจะหยิบตัวเลขเหล่านี้ไปที่ละคน โดยไล่จาก “1”

ตัวเลขยังอยู่ครบถ้วน ไม่หายแม้แต่ตัวเดียว นั่นหมายความว่าทุกอย่างเป็นไปตามกำหนดการ เขามาถึงที่นี่เป็นคนแรก อย่างน้อยก็ในกลุ่มคนที่มาชุมนุม

เด็กหนุ่มหยิบเลข “1” ขึ้นมา ครุ่นคิดถึงเรื่องก้นบูหรี่ตรงม้านั่งและการทำงานของแผงควบคุมไฟฟ้า พลังเปิดบานสวิงของเคาน์เตอร์ เดินออกไปที่ลือบบี้โดยไม่รีบร้อน

ทดลองอ่าน

2 - เด็กทั้งหลาย

เด็กหนุ่ม อีกคนเดินเข้ามาจากประตูหลัง

เขามีรูปร่างสันทัดตามเกณฑ์ ค่อนไปทางผอม อารมณ์หม่นหมอง และอ่อนล้าเกาะติดใบหน้าคล้ายจะสลัดไม่ออก

การใส่เครื่องแบบนักเรียนไม่ใช่สิ่งต้องห้าม แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ควรสนับสนุนเช่นกัน เขาจึงเลือกสูทตัวที่ใส่ไปงานแต่งงานญาติซึ่งผ่านไปนับปีแล้ว ช่วงไหล่ของเสื้อสูทไม่พอดีตัว ทั้งคับและอึดอัด หากติดกระดุมหน้าจะเคลื่อนไหวไม่สะดวก

มือซ้ายของเขาถือสมาร์ทโฟน หน้าจอเปิดข้อความรายละเอียดการประชุมและแผนผังโรงพยาบาลค้างไว้ แต่เขาจำเนื้อหาทุกอย่างได้อยู่แล้ว เพราะเปิดดูมานับครั้งไม่ถ้วน

เขามุ่งตรงไปยังเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ หมุนลูกบิดเซฟแล้วเปิดออก

เด็กหนุ่มหยิบหมายเลข “2” ขึ้นมา รู้ทันทีว่าผู้เข้าร่วมส่วนใหญ่ยังไม่ถึง จึงตัดสินใจยังไม่เข้าไปที่ชุมนุม เทร็ดเตร่อยู่ในอาคารก่อน แต่กระนั้นเขาก็ไม่ได้สอดสายสายตาไปมา เพียงอยากลองไปที่หน้าต่างใหญ่รูปกางเขน จึงมุ่งหน้าไปยังบันไดวนเลิศจูโรใกล้ๆ เคาน์เตอร์ บันไดนี้ดูจะเชื่อมไปยังจุดหมายปลายทางในชั้นใต้ดินได้ แต่เขาเลือกขึ้นไปชั้นสองก่อน ตรงนี้มีลิโอบบี้และเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เช่นกัน เขาจึงประหลาดใจเล็กน้อย เคาน์เตอร์นี้ใช้รับเรื่องการรักษาหญิงตั้งครรภ์โดยเฉพาะ

ส่วนผู้มาใช้บริการรักษาภาวะมีบุตรยากจะต้องแยกไปอีกที่หนึ่ง เด็กหนุ่ม
ไม่รู้เรื่องดังกล่าว คิดแค่ว่าอาจเพราะเป็นโรงพยาบาลขนาดใหญ่จึงมี
หลายเคาน์เตอร์

บนเคาน์เตอร์มีหน้ากอกอนามัยและหมวกแก๊ปสีดำวางอยู่ น่า
ประหลาดใจเช่นกัน แต่เขาก็เดินไปโดยไม่คิดอะไรมากไปกว่าว่าคงมีใคร
ลืมวางทิ้งไว้

เด็กหนุ่มไปที่ลิโอบบี้ นั่งลงบนเก้าอี้แขนของโซฟา จ้องมองหน้าต่าง
ทางเขนบานใหญ่ มือขวาถือตัวเลข“2” ส่วนมือซ้ายถือสมาร์ตโฟน เขา
นั่งอยู่กลางแสงแดดอ่อนที่ส่องลอดเข้ามา รถยนต์หลายคันแล่นผ่านไป
นอกหน้าต่าง แต่ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นเด็กหนุ่มในอาคารของโรงพยาบาลร้าง

เด็กหนุ่มเปลี่ยนมาจ้องมองหน้าต่างแทนสิ่งที่อยู่ด้านนอกโดยไม่รู้ตัว
หน้าต่างรูปร่างเหมือนทางเขน เขาตระหนักได้ว่ากำลังคาดหวังให้ความรู้สึก
บางอย่างก่อตัวขึ้นเมื่อร่างกายเข้าไปใกล้มัน

ความรู้สึกที่ช่วยให้สัมผัสถึงคำว่าพระเจ้าหรือการช่วยเหลือ
ทว่าเขาหาได้ใช้ชีวิตที่ผ่านมามีด้วยการทะนุถนอมพุ่มพักประสาท-
สัมผัสที่กระตุ้นให้เกิดความรู้สึกนั้นแต่อย่างใด

เด็กหนุ่มถอนหายใจด้วยสีหน้าท่าทางหมองหม่นเช่นเดิม มือทั้ง
สองข้างปวดร้าวขึ้นนับพันจากการถือวัตถุอยู่นาน เขาสอดทั้งสองมือ
เข้ากระเป่าเสื้อนอก ปลดกระดุมออกทั้งหมด สูดลมหายใจอีกครั้ง

ทันใดนั้น เขาได้ยินเสียงโครมใหญ่ จึงหันกลับไปมองตามโดย
อัติโนมัติ

เสียงคล้ายคนหกหล้ม แต่ไม่เห็นใครสักคน เด็กหนุ่มยืนขึ้น เพ่ง
มองไปที่ทางเดิน ความมืดสลัวทำให้ไม่เห็นสิ่งใด เขามุ่งหน้าไปทางทางเดิน
แต่ไม่พบวีแววของคนที่ห้องผู้ป่วยปิดประตูไว้ทั้งหมด เขาลองเปิดดูห้อง
หนึ่ง แต่ประตูล็อกไว้ จึงคิดว่าห้องอื่นๆคงไม่ต่างกัน ทางเดินว่างโล่งไม่มี
จุดอัปสายตามากนัก

สุดท้ายเดินจะเป็นมุมเล็กๆ เขาคิดว่าคงไม่จำเป็นต้องไปดูถึงตรงนั้น
มีเสียงดังขึ้นจริง แต่ไม่ใช่เสียงกริตรร้องเจ็บปวด เขาจึงคิดว่า

ไปตายด้วยกันไหม

คงไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่เมื่อเดินกลับมาถึงเคาน์เตอร์เขาก็พบสิ่งผิดปกติบางอย่าง

หน้ากากอนามัยกับหมวกที่เคยอยู่บนเคาน์เตอร์หายไป

เด็กหนุ่มยื่นหนึ่งชั่วคราว แต่แล้วก็เลือกเชื่อสมมติฐานว่าตัวเลข “2” ในมือของเขาน่าจะอธิบายเหตุการณ์ทุกอย่างได้ คนที่ครอบครอง “1” อาจมาถึงก่อน และวางหน้ากากอนามัยกับหมวกไว้บนเคาน์เตอร์ แล้วเพิ่งหยิบไปโดยไม่เอ่ยปากทักเขาที่กำลังมองหน้าต่าอยู่ในล็อบบี้ ทำทุกสิ่งอย่างเงียบเชียบ พลังระว่างไม่ให้เกิดเสียงผีเข้า

เขาไม่รู้ว่าควรรู้สึกดีกับเรื่องนั้นหรือไม่ อีกทั้งไม่ได้รู้สึกขอบคุณเป็นพิเศษ เพียงแต่เมื่อคำอธิบายต่างๆ กระจ่างแล้ว จึงตั้งสติปรับอารมณ์ใหม่แล้วเดินลงบันไดลงไป

เด็กสาววางตัวเลข “3” ลงใกล้อ่างล้างหน้าของห้องน้ำหญิงชั้นหนึ่ง แล้วซับน้ำตา

วันนี้เธอให้ความสำคัญกับการแต่งหน้ามากเป็นพิเศษ ทว่าน้ำตากลับไหลเอ่อ แต่ไม่ใช่ น้ำตาแห่งความเศร้าโศกอีกต่อไป เรียกได้ว่า ครึ่งหนึ่งเกิดจากความยินดีด้วยซ้ำ เมื่อเธอคิดว่าในที่สุดก็หาหนทางติดตามเขาไปได้ อารมณ์ความรู้สึกก็เอ่อล้นจนร้องไห้ออกมา

เธอห่อหุ้มเรือนร่างด้วยเครื่องแต่งกายสไตล์กอทิก² อ่อนนุ่มฟูฟ่อง คมโทนสีชมพูสดใส แจ่มจรัสไม่แพ้สีของอาคาร ผ้าลูกไม้สีขาวพลิ้วไหว ดูรุ่มร่าม เป็นเดรสวันพีชตัวที่เธอชอบที่สุด ทำให้รู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นช่อดอกไม้หรืออะไรทำนองนั้น ทั้งเครื่องประดับผม ถุงมือ รองเท้าบู๊ต รวมถึงกระเป๋าสะพายข้าง ต่างเข้าชุดกับเสื้อผ้า เธอตัดสินใจหนักแน่นว่าในการติดตามเขาคนนั้นไป มีเพียงรูปลักษณ์นี้เท่านั้นที่เหมาะสม แต่หัวใจสำคัญอย่างรูปถ่ายของเขา เธอกลับเลือกไม่ได้ เพราะเธอถูกใจ

² แฟชั่นที่มีที่มาจากฝั่งยุโรป ต้นแบบมาจากตุ๊กตาสไตล์กอทิกที่มีรูปร่างผอมบาง ผิวขาวซีด ตาโต แต่งหน้าให้น่ารัก ในที่นี้เป็นสไตล์กอทิกโลลิต้าที่ใส่สีสดใสเพิ่มเข้าไป

หลายรูปเหลือเกิน แม้คัดเลือกอย่างดีแล้วก็ยังได้มาถึงยี่สิบใบ เธอรวมเป็นปึกเดียวแล้วมัดลงกระเป๋าสะพายข้าง

เด็กสาวหลังน้ำตาสะอื้น ร้องให้เป็นวรรคเป็นเวรจนต้องเตือนสติ เรียกขวัญตัวเองว่าจะอยู่ในสภาพนี้ต่อไปไม่ได้ เมื่อน้ำตาหยุดไหลได้ในที่สุด เธอจึงนำเครื่องสำอางออกจากกระเป๋า วางเรียงสะเปะสะปะไว้ข้างเลข “3”

เธอมองตัวเองในกระจก พยายามทำหน้าที่ให้เหมาะกับการติดตามเขาไป เพื่อไม่ให้เขาต้องเหงาเดียวดาย นับเป็นงานที่หนักหนาสาหัส แต่เธอเชื่อว่านี่เป็นสิ่งที่มีความค่าที่สุดในชีวิต การจากไปด้วยรูปลักษณะอันงดงามถือเป็นภารกิจสุดท้ายของเด็กสาว

ขณะจ้องมองตัวเองผ่านกระจก เธอรู้สึกถึงอารมณ์อันปลานปล้ำที่ล้นเอ่อขึ้นมา หวังอารมณ์ที่ก่อเกิดจากความยากลำบากในการกลืนน้ำตาทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นมาก แม้ยากจ่อมจมอยู่กับความรู้สึกดังกล่าวสักพัก แต่เธอรู้ดีว่าไม่มีเวลา

เธอเก็บเครื่องสำอางลงกระเป๋า สูดหายใจเอือกใหญ่ บรรจงประทับริมฝีปากลงที่กระจกอย่างแผ่วเบา ให้เป็นจุมพิตบอกลาตัวเองที่กำลังจะลาลับจากโลกไปในวันนี้ การทิ้งรอยจูบไว้บนกระจกเงาทำให้เธอสัมผัสได้ถึงบรรยากาศแห่งพิธีกรรมและความหมายยิ่งใหญ่

การทำเช่นนั้นจำเป็นต้องยื่นลำตัวออกไปด้านหน้าเต็มๆ เพื่อให้ใกล้กระจก แต่เธอก็ทำได้อย่างดี ท่วงท่าดังกล่าวทำให้วัตถุที่มองไม่เห็นในตอนแรกปรากฏสู่สายตา เธอเห็นมันตรงมุมหนึ่งของเงาสะท้อนในกระจกเงา จึงตระหนักว่ามันอยู่ตรงนี้มาแต่แรก เด็กสาวหันกลับไปมองในห้องน้ำ

ห้องน้ำทั้งสี่ห้องเปิดประตูไว้ทั้งหมด หน้าห้องในสุดมีรองเท้าตากอยู่

เด็กสาวจ้องเขม็ง มันเป็นรองเท้าใหม่เอี่ยมและดูราคาแพงอีกทั้งตากอยู่ในห้องน้ำหญิงทั้งที่มองอย่างไรก็รู้สึกว่าเป็นรองเท้าผ้าใบของเด็กผู้ชาย เท่าที่เห็น เหมือนจะมีแค่ข้างซ้ายเท่านั้น เธอรู้สึกสะกิดใจอย่างบอกไม่ถูก จึงไล่ตรวจดูทีละห้อง แต่ไม่พบรองเท้าข้างขวา

ไปตายด้วยกับใหม่

เด็กสาวเพิ่งมองรองเท้าผ้าใบ แต่แล้วก็เข้าใจว่า ที่นี้ไม่ต่างจากสถานที่ที่รกร้าง อาจจะมีสิ่งของซึ่งไม่รู้ต้นสายปลายเหตุตกอยู่บ้างก็เป็นธรรมดา เธอไม่เคยเข้าไปในที่รกร้างมาก่อน และมองไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องครุ่นคิดให้ลึกซึ้ง อีกทั้งชีวิตที่ผ่านมาก็ไม่เคยชินกับการทำเช่นนั้น เด็กสาวหันไปมองกระจกเป็นครั้งที่สอง พอได้จับจ้องตัวเองที่สวยงามกว่าเดิมพร้อมกับรอยจูบที่ทิ้งไว้เมื่อครู่ เธอก็จมดิ่งลงในห้วงคิดฟุ้งซ่านและอารมณ์ปลื้มปริ่มอีกระลอก

เธอเห็นใครบางคนเข้าไปในห้องน้ำชั้นหนึ่ง จึงตั้งใจไปหาห้องน้ำอื่น เธอขึ้นบันไดวนข้างลิโอบบี้ แล้วพบลิโอบบี้อีกแห่ง เด็กหนุ่มคนหนึ่งนั่งหันหลังให้เธอ เบื้องหน้าเขาคือหน้าต่างบานใหญ่รูปกางเขน

เด็กสาวมองแผ่นหลังเด็กหนุ่มอยู่ครู่หนึ่ง ในมือพลิกเล่นตัวเลข “4” ไปมา

การแต่งตัวของเด็กสาวไร้การเสริมแต่งเกินจำเป็น ยืนเรียบงาย เลื้อยเบลาส์ธรรมดา คลุมด้วยคาร์ดิแกนสีเรียบๆ เธอสวมหมวกไหมพรมลงมาปิดเหนือดวงตาและซ่อนใบหูไว้ ปิดปากด้วยหน้ากากอนามัย การพรางใบหน้าไม่ให้ใครเห็นถือเป็นกิจวัตรของเธอ แต่ในเวลานี้ให้ความรู้สึกแตกต่างจากปกติเล็กน้อย หากจวนตัว ต่อให้ถูกพบเห็นก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร เธอสามารถต่อกรกับมันได้ด้วยบุคลิกอันกล้าแกร่ง ถึงอย่างไรพุงนี้หรือมะรืนก็คงกลายเป็นขาใหญ่ คิดเช่นนั้นแล้วเธอก็รู้สึกได้ว่า หากจะลิ้มรสความรู้สึกอิสระในการเปิดใบหน้าตัวเองสักหน่อยก็ไม่เลวนัก

ทว่าตอนนี้เธอไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะทำต่อหน้าเด็กหนุ่มที่เธอไม่รู้จักหน้าคำตา

เมื่อถึงคราวจำเป็นค่อยเผยใบหน้าในที่ชุมนุมก็แล้วกัน เธอไม่ได้คิดอยากเปิดเผยเอง เพียงแต่หากถูกมองเห็นเข้า—ว่าแท้จริงแล้วเธอเป็นใคร—จิตใจแน่วแน่ของเธอจะไม่สั่นคลอน ความมั่นใจได้ตั้งกล่าวต่างหากที่มอบสัมผัสแห่งอิสรภาพให้เธอในขณะนี้

เด็กสาวเคลื่อนไหวเงียบเชียบ พยายามไม่ให้เกิดเสียง เดินผ่าน

ริมเคาน์เตอร์ไป

บนเคาน์เตอร์ไม่มีสิ่งใดอยู่ เธอเดินทอดน่องเข้าห้องน้ำไป ถอดหน้ากากอนามัยออก วางไว้บนอ่างล้างหน้าคู่กับเลข“4” จากนั้นเพิ่งจ้องกระจกเงา

ใบหน้านั้นแต่งแต้มเครื่องสำอางเพียงบางเบา ห่างไกลจากการแต่งอย่างครบเครื่องเช่นทุกครั้งที่ต้องทำงาน แต่เธอไม่ขัดข้อง กลับโล่งใจมาก ไม่มีสุขใดจะเทียบเท่าการได้ลาจากไปด้วยตัวตนแท้จริงและใบหน้าปราศจากการปรุงเสริมเติมแต่ง

เยือกเย็นพอหรือไม่ เธอถามตัวเองเช่นนั้นทั้งที่รู้ซึ่งถึงคำตอบดีไม่อาจสงบเยือกเย็นมากไปกว่านี้ได้แล้ว อีกทั้งมีเจตนาแรงกล้า เหนือสิ่งอื่นใด เธอเดินทางมาถึงที่นี่ได้โดยสวัสดิภาพ ปลอดภัยจากคำถามเคลือบแคลงจากใคร เธอโล่งอก ใบหน้ายิ้มแย้มขึ้นทันที ไม่ใช่รอยยิ้มที่ฝีกหัดขัดเกลามาจากการทำงาน หากแต่เป็นรอยยิ้มที่แผ่เงามืดปราศจากทั้งความลังเล เกลียดขัง และเปลี่ยวเหงา

ทันใดนั้น เธอได้ยินเสียงบางอย่างจากนอกห้องน้ำ เสียงดังโครมคราม

เด็กสาวนึกถึงภาพคนหกหล้ม สมองตีความในเสียงวินาทีว่าคงต้องใช่แน่ๆ เธออยากรู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร จึงเดินไปใกล้ประตูห้องน้ำ แต่ยังไม่เปิดออกทันที ค่อยๆ แง้ม ระวังไม่ให้เกิดเสียงแล้วมองผ่านช่องนั้นออกไป

เธอเข้าใจว่าอาจเป็นเด็กหนุ่มที่พบตรงลิบบบี้เมื่อกี้ล้มคะมำหรือทำอะไรสักอย่าง เธอหยุดนิ่งเฝ้าดูสถานการณ์ คิดว่าหากต้องพบหน้ากันก็ควรเป็นในที่ชุมนุมมากกว่า หรืออย่างน้อยก็ไม่อยากบังเอิญเจอตอนเพิ่งออกจากห้องน้ำ เพราะดูเป็นที่ส่วนตัวเกินไป สำหรับเด็กสาวแล้ว ความเป็นส่วนตัวถือเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ควรรักษาไว้เหนือสิ่งอื่นใด

ด้วยเหตุนี้เธอจึงได้แต่ลอบมองออกมาจากช่องว่างเล็กๆ แต่ไม่พบสิ่งใด ขณะที่กำลังใคร่ครวญดูว่าควรเปิดให้กว้างกว่านี้หรือไม่ บางสิ่งก็ผ่านหน้าไปอย่างรวดเร็ว ใครสักคนเคลื่อนไหวด้วยฝีเท้าฉับไวอยู่บน

ไปตายด้วยกันไหม

ทางเดิน ความเร็วพอๆกับการวิ่งเหยาะๆ เธอจึงมองเห็นได้เพียงเลี้ยว
วินาที อีกทั้งทัศนวิสัยแคบจนไม่รู้ว่าเป็นหญิงหรือชาย รู้เพียงว่าใส่ชุดสีดำ
ถึงกระนั้น เธอก็ไม่คิดอยากเปิดประตูให้กว้างขึ้น เพราะเชื่อว่า
บุคคลดังกล่าวต้องเป็นหนึ่งในผู้มาชุมนุมแน่นอน สุดท้ายแล้วก็คงหนีกัน
ไม่พ้น เธอค่อยๆปิดประตู ถอยกลับไปยังอ่างล้างมือ จ้องตัวเองในกระจก
อีกครั้ง จุกคิดเรื่องประหลาดขึ้นได้

ไม่มีเสียงฝีเท้า บุคคลที่เคลื่อนตัวผ่านหน้าห้องน้ำไปเมื่อครู่วิ่ง
หายลับไปโดยไร้ร่องรอย ความสงสัยจึงก่อตัวขึ้นบางเบา ไม่ได้สงสัยว่า
คนคนนั้นทำได้อย่างไร เพราะคำตอบนั้นช่างง่ายดาย คงถอดรองเท้าแล้ว
วิ่งไปทิ้งๆที่สวมถุงเท้าเพียงอย่างเดียว หากเป็นเท้าเปล่าจะมีเสียงแปะๆ
เด็กสาวเรียนรู้จากประสบการณ์ว่า เพียงมีผ้าสักผืนคั่นกลางระหว่างเท้า
กับพื้นก็สามารถเก็บเสียงได้เกือบสมบูรณ์

แต่ทำไมต้องถอดรองเท้าวิ่ง

ทว่าความสงสัยดังกล่าวไม่ถึงกับชวนให้เธอครุ่นคิดหาคำตอบอย่าง
ลึกซึ้ง คนคนนั้นคงไม่ยากพบหน้าใครนอกที่ชุมนุมเหมือนเธอ ความ
สงสัยอันบางเบายอมนำมาสู่คำตอบที่ตื่นเขินเช่นนี้เป็นธรรมดา

ในที่สุดเด็กสาวก็หยิบหน้ากากอนามัยขึ้นมาสวมอีกครั้ง นำตัวเลข
“4” ใส่ลงกระเป๋ากางเกงยีน เธอเหลือบมองหน้าตัวเองที่ใส่หน้ากาก
ผ่านกระจกเพียงชั่วแวบแล้วเปิดประตูห้องน้ำโดยระวังไม่ให้เกิดเสียง
ลอบสังเกตการณ์ภายนอก

ไม่มีใครอยู่บนทางเดิน เธอยืนลำตัวครึ่งหนึ่งออกมานอกประตู
แล้วมองไปแถวลิโอบบี้ เด็กหนุ่มเมื่อครู่หายไปแล้ว

เด็กสาวออกจากห้องน้ำ มุ่งหน้าไปยังทิศตรงข้ามกับลิโอบบี้ เดิน
ต่อไปถึงบันไดอีกแห่ง เส้นทางเดียวกับผู้ที่วิ่งหายลับไปเมื่อกี้

เด็กหนุ่มใส่ตัวเลข “5” ลงในกระเป๋าสีเสื้อเชิ้ตสีขาวแล้วปิดฝาเซฟอย่างระวัง

เด็กหนุ่มสวมหมวกนักสืบดงามนำสมัย เสื้อเชิ้ตสีขาวจับคู่กับ
เนคไทดำไร้รอยด่าง กางเกงและสูทแจ็กเก็ตสีกรมท่า

แต่อย่างก้าวเจียบกริบ ทั้งสภาพร่างกายและจิตใจนับว่าดีเยี่ยมหากเทียบกับเวลาปกติ

นั่นอาจเป็นเพราะเขาตัดสินใจเรื่องนี้ได้อย่างเด็ดขาดแล้ว แน่หนอนว่าเขารู้ดี สภาพร่างกายเช่นนี้อาจอยู่ต่อไปได้อีกไม่นานนัก คล้ายกับฤดูใบไม้ผลิอันแสนสั้นที่เป็นช่วงเวลาเดียวที่ประเทศตอนเหนือซึ่งถูกปิดตายในฤดูหนาวเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าชม เขาเชื่อว่า ห้วงเวลาสุขสมอันล้ำค่าที่เขาได้รับในขณะนี้ เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าเขาคิดถูกแล้วว่าเข้าร่วมชุมนุม

เด็กหนุ่มเดินออกไปที่ลิอบบี้ด้วยความสุขกายสบายใจ มองหาว่ามีใครอยู่บ้างไหม

ดูจากหมายเลขแล้วน่าจะมีคนอยู่ที่นี้สี่คน ความจริงก่อนมุ่งหน้าไปที่ชุมนุม หากได้พูดคุยทักทายกันสักเล็กน้อยก็คงดี ถ้าเป็นไปได้เขาอยากแบ่งปันอารมณ์เบิกบานนี้ให้ผู้อื่น อยากตีמדากับความรู้สึกนึกคิดที่กำลังรื่นรมย์และใส่ใจสิ่งรอบข้าง

ประตูทางเข้าด้านหน้าถูกปิดไว้ อีกทั้งมีรั้วกัน ไม่มีทางที่คนภายนอกจะมองผ่านกระจกหน้าต่างหรือประตูอัตโนมัติเข้ามาได้ เขาเดินอ้อมหลบม้านั่งที่วางเรียงอยู่ในลิอบบี้ สะดุดตาวัดธนูาสงสัย ซึ่งก็คือไม้ธูปพื้นด้ามจับยาวพาดอยู่เหนือม้านั่ง กลุ่มผ้าสีขาวยแห่งกรังที่ปลายไม้หันมาทางเขา

ไม้ธูปพื้นแห่งผาก ประเมินจากสายตาคาดว่าไม่มีใครใช้มาสักพักแล้ว

เด็กหนุ่มเดินหลบไปโดยไม่ตั้งใจอะไร ทันใดนั้นเซ็นเซอร์ก็ตรวจจับร่างกายเขา ประตูอัตโนมัติของลิอบบี้เปิดออกพร้อมเสียงระบบไฟฟ้าทำงาน

เด็กหนุ่มหยุดยืน เฟ้งจ้องประตูอัตโนมัติแล้วเอียงคอสงสัย มันไม่ควรเปิดได้ไม่ใช่หรือ

ในหัวของเขาย้อนนึกถึงข้อตกลงของการชุมนุมขึ้นมาทันใด จำได้ว่ามีข้อความแจ้งให้เข้าทางประตูหลัง ส่วนประตูหน้าจะถูกปิดไว้ เมื่อประตูนี้เปิดออก ย่อมหมายถึงมีผู้ไม่เกี่ยวข้องข้องกับการชุมนุมเข้ามาในนี้ด้วยใช่หรือไม่

ไปตายด้วยกับใหม่

เด็กหนุ่มคิดว่าอาจมีบางอย่างผิดพลาด เขาแหงนมองเหนือศีรษะข้างตัวเซ็นเซอร์ของประตูอัตโนมัติมีสวิตช์อยู่ด้วย แต่เขาไม่ใช่คนตัวสูงนัก อาจเรียกได้ว่าค่อนข้างเตี้ย พอคิดว่าไม่น่าจะเอื้อมมือถึงก็ตระหนักได้ทันที

เด็กหนุ่มหันหลังกลับไปมองไม้ฉลุพื้น ค่อยๆ หยิบขึ้นมา พยักหน้าเล็กน้อยเมื่อเข้าใจว่าทำไมมันถึงมาอยู่ที่นี่ เขาชูก้านไม้ฉลุพื้นขึ้นแล้วกดปิดสวิตช์ประตูอัตโนมัติ

จากนั้นประตูก็ไม่เปิดอีก

ใครเป็นคนเปิดสวิตช์กันแน่ เด็กหนุ่มวางไม้ฉลุพื้นพิงกับม้านั่งตัวเดิมบนพืชม้าในใจคนเดียว ไม่รู้ว่าใครใช้ประตูอัตโนมัตินี้ด้วยเหตุผลอะไร แต่ดูจะเป็นคนตัวเตี้ยเหมือนเขา

ขณะที่คิดเช่นนั้น เขาก็ได้ยินเสียงกึ่งกึ่งดังขึ้น จึงหันขวับกลับไปโดยอัตโนมัติ

เขารู้ว่าเสียงเมื่อครู่คืออะไร เขาเคยได้ยินเสียงดังกล่าวมานับร้อยครั้งแล้ว ไม่สิ อาจมากกว่านั้นก็ได้

มันเป็นเสียงจากตู้ขายสินค้าอัตโนมัติ ไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นกระป๋องหรือขวดพลาสติก แต่เป็นเครื่องตีमतกลงมาในช่องรับสินค้าแน่นอน

ต้องเป็นหนึ่งในผู้มาชุมนุมแน่ เด็กหนุ่มเหลียวมองไม้ฉลุพื้นอีกรอบแล้วไม่คิดอะไรมากไปกว่านั้นอีก เขาหันหลังให้ประตูอัตโนมัติแล้วตรงไปที่ป้ายแผนผังที่อยู่ขวามือ

ป้ายแผนผังตั้งอยู่ต้นทางเดิน ดูจากแผนผังแล้วทางเดินมีรูปร่างเป็นตัวอักษร □³ หากเดินย้อนกลับก็สามารถไปยังเคาน์เตอร์ได้

เด็กหนุ่มเดินต่อไปตามทางเดิน เมื่อสุดทางก็พบห้องสูบบุหรี่บริเวณหัวมุมมาก่อนแล้วชายมีตู้ขายเครื่องดื่มและของกินเล่นอัตโนมัติตั้งเรียงกันอยู่สองสามเครื่อง เสียงเครื่องจักรไฟฟ้าทำงานให้ความรู้สึกเย็นเยียบ คนที่น่าจะอยู่ตรงนี้เมื่อครู่หายตัวไปแล้ว

³ ตัวอักษรคาตากานะในภาษาญี่ปุ่น อ่านว่า “โคะ”

เด็กหนุ่มยกไหล่เล็กน้อยแล้วเดินต่อไปตามทางเดิน หวังว่าจะบังเอิญเจอใครสักคนระหว่างมุ่งหน้าไปยังที่ชุมนุม

ก่อนถึงอาคาร เด็กสาวจินตนาการมาตลอดว่าคงเป็นอาคารร้าง มืดและโสมม แต่เมื่อได้มาเยือนจริง เธอก็ต้องตะลึงเพราะอาคารสวยงามสว่างไสวจนน่าตกใจ

เธออ่านทวนข้อความในสมาร์ทโฟนที่ส่งให้ผู้เข้าร่วมทุกคนระหว่างเดินลัดลานจอดรถเข้าไปในสวน แต่ความตกตะลึงกลับยิ่งทวีคูณ ความสงสัยยังไม่เลิกก่อตัว ไซท์ที่แท้จริงเธอ เธอยืนนิ่งค้างละล้าละลัง จับจ้องกำแพงสีชมพูและเงารูปเด็กสีลาเวนเดอร์

เด็กสาวมาในชุดที่ไม่ต่างจากเครื่องแบบนักเรียนเท่าไรนัก เธอสวมกระโปรงและเสื้อเชิ้ตสีขาว มีเบลเซอร์คลุมทับ อวลไอรอบตัวคล้ายจะแผ่ความปกเปียกและใจเสาะออกมา แม้มีการแนะนำว่าควรหลีกเลี่ยงเครื่องแบบนักเรียน แต่เธอไม่รู้จะใส่ชุดอะไรนอกจากนี้ อย่างน้อยก็ตั้งใจสร้างภาพลักษณ์ให้ต่างไปจากปกติด้วยการติดกิ๊บสีชมพูตัวใหญ่ รูปดอกไม้ซึ่งเป็นข้อห้ามยามอยู่ในโรงเรียน

หากมาผิดที่จะทำอย่างไร เด็กสาวคิดแล้วเหม่อลอย หากมีผู้ใหญ่พบเธอแล้วถามว่าทำไมถึงมาที่นี่จะแก้ตัวว่าอย่างไร เธอครุ่นคิด แต่คำตอบไม่ผุดขึ้นมา จึงได้แต่รื้อรอนทำอะไรไม่ถูก

หากไม่มีใครเอ่ยทัก เธอคงด้อม ๆ มอง ๆ อยู่แถวนั้นอีกพักหนึ่ง
“คุณมาชุมนุมใช่ไหม”

เสียงเอ่ยทักแว่วมาฉับพลัน เธอตกใจหันหลังกลับไป เด็กสาวร่างสูงเพรียวยื่นส่งยิ้มมาให้ เส้นผมดำขลับเรียบตรงยาวถึงเอวไร้เครื่องประดับ สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวบริสุทธิ์ คลุมทับด้วยสูทแจ็กเก็ตสีดำสนิทที่มักใช้ไปงานศพ พร้อมกระโปรงรัดรูปและถุงน่องสีขา สวมรองเท้าส้นสูงปริตสีดำ ทุกอย่างเป็นสีโทนมืดรวมทั้งกระเป๋าถือ

อีกฝ่ายดูคล้ายผู้ใหญ่ เด็กสาวติดกิบยั้งตื่นตระหนกมากขึ้น ไม่สามารถตอบอะไรกลับไปได้

“ใช่ไหม” เด็กสาวชุดดำถามย้ำ เธอพยักหน้าลนลานแล้วถามกลับ
“เอ่อ...ใช่ที่นี้จริง ๆ หรือคะ”

เธอมองไปที่กำแพงอาคารอย่างไม่มั่นใจ แล้วหันกลับไปมองเด็กสาว
ชุดดำอีกครั้ง เด็กสาวชุดดำมองไปที่อาคารเช่นกัน แต่ด้วยแววตาและท่าที่
เปี่ยมความมั่นใจ

“พอได้ยินคำว่าซุ่มนุมนก็เข้าใจทันที แสดงว่าทั้งคุณและฉันมาด้วย
จุดประสงค์เดียวกัน ดังนั้นก็ควรเป็นที่นี้ไม่ใช่หรือ ทางเข้าน่าจะอยู่
ตรงนั้น ไปกันเถอะ”

“อ๊ะ...คะ เข้าใจแล้วคะ”

เด็กสาวชุดดำออกเดินนำทันที เด็กสาวติดก๊ีบรีบตามไป

แม้รู้ว่าไม่จำเป็นต้องตามไป แต่เธอก็อุ่นใจขึ้นเมื่อมีอีกฝ่ายช่วย
ตัดสินใจให้อย่างเด็ดขาด

เด็กสาวชุดดำรีบเร่งเดินขึ้นหน้าไปด้วยเร็วขาเพรียวยาว เด็กสาว
ติดก๊ีบไล่ตาม ทั้งสองเดินอ้อมอาคารผ่านบริเวณที่มีม้านั่ง ขณะที่เด็กสาว
ติดก๊ีบกำลังจะตรวจสอบรหัสผ่านในสมาร์ตโฟน เด็กสาวชุดดำก็กดรหัส
เปิดประตูหลังแล้วเข้าไปด้านในเรียบร้อย

เด็กสาวติดก๊ีบบรรจงปิดประตูตามหลัง เผื่อจะเสี่ยงล็อกอัตโนมัติ
กังวลขึ้น ส่วนเด็กสาวชุดดำเดินเข้าไปในเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์และ
ยืนอยู่หน้าเซฟไบลีกรียบร้อยแล้ว

เด็กสาวติดก๊ีบตามไป เด็กสาวชุดดำไม่มีที่ท่าจะเปิดเซฟ เด็กสาว
ติดก๊ีบคิดว่าเธอไม่รู้วิธีจึงเปิดหน้าจอสมาร์ตโฟนเพื่อตรวจสอบ

“เอ่อ รหัสเปิดนะคะ...”

“เรื่องนั้นฉันรู้” เด็กสาวชุดดำหันมายิ้ม “1 2 1 2 ใช่ไหม”

“อ๊ะ...คะ น่าจะใช้”

เด็กสาวติดก๊ีบจะพยายามเลี่ยงการตัดสินใจทั้งหมดทั้งปวง
เด็กสาวชุดดำยิ้มให้เธอแล้วพูดขึ้น “คุณเปิดสิ หากตั้งใจมาร่วมจริงๆ”
เด็กสาวติดก๊ีบไม่เข้าใจความหมาย ได้แต่ยืนงอ อ้า ๆ อึ้ง ๆ

“ฉันหรือคะ”

“ใช่”

“เอ...ให้ฉันเปิดหรือคะ”

รอยยิ้มของเด็กสาวชุดดำเปลี่ยนเป็นเหนียวหนำย เอือมระอาที่เด็กสาวติดกิบไม่พยายามครุ่นคิดถึงความหมายในถ้อยคำของตัวเองแม้แต่นิดเดียว

“ความจริงฉันเปิดเองได้ แต่การยืนยันเจตนากรรมของตัวเองเป็นเรื่องสำคัญนะ ว่าไหม”

“อ๊ะ ค่ะ...” เด็กสาวติดกิบทำที่เออออ แต่แท้จริงกลับยิ่งรู้สึกอึดอัดไร้ทางออก “เอ่อ ฉันไม่ควรอยู่ที่นี้หรือคะ...เพราะอะไรคะ...”

เธอพึมพำอย่างเศร้าสร้อย ราวจะอุทธรณ์กลับด้วยไม่อาจเข้าใจได้ว่าทำไมจึงต้องถูกตำหนิเช่นนั้น น้ำเสียงมีกังวานแห่งความเคลือบแคลงที่อีกฝ่ายเหมือนพยายามไล่ต้อนเธอ

“ไม่มีปัญหาอะไรเสียหน่อย” เด็กสาวชุดดำล้มเลิกความตั้งใจถ่ายทอดจุดมุ่งหมายของตัวเองไปโดยพลัน เธอหมุนลูกบิดเปิดฝาออกแล้วกระเียบหลบไปด้านหลัง พักพิงยึดไปทางเซฟ “เปิดแล้ว เชิญหยิบได้”

“อ๊ะ ค่ะ” เด็กสาวติดกิบหยิบตัวเลข “6” ขึ้นมาอย่างว่าง่าย

เด็กสาวชุดดำหยิบตัวเลข “7” แล้วใส่ไว้ในกระเป่าเลื่อนนอก ปิดฝาเซฟ หมุนลูกบิดปิดไว้ให้สนิท

จากนั้นเธอเปิดบานสวิงของเคาน์เตอร์ออกไปยังลิอบบี้ แล้วหยุดเดินกะทันหัน

แก้อี้ติดล้อสองตัววางอยู่นอกเคาน์เตอร์ก็กดขวางทางเดิน เท่าที่ดูพอจะเดาได้ว่าเป็นของใช้ในเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์

เด็กสาวติดกิบรีบมายืนข้างๆ แล้วเปรยออกมาแทนเด็กสาวชุดดำ “แก้อี้...อยู่ตรงนี้แล้วเกะกะจริงๆ นะคะ”

“ก็ใช่นะ”

เด็กสาวชุดดำพยักหน้า ใช้มือเข็นแก้อี้ตัวหนึ่งนำเข้าไปในเคาน์เตอร์หันมาทำหน้างุนงงมองไปทางเด็กสาวติดกิบที่ยังยืนเหม่ออยู่ที่เดิม

ไปตายด้วยกันไหม

เด็กสาวชุดดำชี้เก้าอี้อีกตัว พุดกับเด็กสาวติดกิบ “คุณ ลากเก้าอี้ตัวนั้นมาตรงนี้น้อยลิ”

“ฮะ...ค่ะ”

เด็กสาวติดกิบหน้าต๋นคล้ายไม่ทันคิด เธอเซ็นเก้าอี้โดยมือข้างหนึ่งถือตัวเลขไว้ เก้าอี้ติดล้อสองตัวถูกจับเรียงกันเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่มุมหนึ่งในเคาน์เตอร์

“ไปกันเถอะ”

เด็กสาวชุดดำเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่าควรปฏิบัติตัวกับเด็กสาวอีกคนเช่นไร เธอออกจากล็อบบี้มุ่งหน้าไปยังบันไดวน

เด็กสาวติดกิบตามไป รู้สึกแปลกๆ จึงหันกลับไปมองเคาน์เตอร์เก้าอี้เพียงสองตัวเมื่อเทียบกับพื้นที่แล้วถือว่าน้อยผิดปกติ และหากแต่เดิมเป็นของใช้ในเคาน์เตอร์ ทำไมออกมาอยู่ข้างนอกได้ แม้จะรู้สึกแปลก แต่เธอก็ไม่พูดอะไรออกมา เพียงตามเด็กสาวชุดดำที่มุ่งหน้าไปพร้อมเสียงรองเท้าส้นสูงปราดเปรียว

เด็กหนุ่มจิบโคล่าในขวดพลาสติกที่ซื้อจากตู้ขายอัตโนมัติในอาคารพลาซก้าวขึ้นบันไดด้วยขาหนักอึ้ง

เขาไม่ได้ใช้บันไดวนใกล้เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ชั้นหนึ่ง แต่เลี้ยวซ้ายผ่านทางเดินที่วางตู้ขายสินค้าอัตโนมัติแล้วตรงไปยังบันไดอีกแห่ง

เขาไม่ได้ตั้งใจว่าจะทำเช่นนั้น เครื่องดื่มก็เช่นกัน ใ้ชว่าซื้อมาเพราะอยากดื่ม อาจเป็นเพราะแสงแดดเจิดจ้าและทิวทัศน์ของโรงพยาบาลทำให้หวอนคิดถึงเรื่องราวในวัยเด็ก เด็กหนุ่มเกลียดการไปโรงพยาบาลบ่อยๆ แต่แม่จะคอยปลอบเขาว่าหากยอมไปจะซื้อของหวานๆ ให้กิน

เขาคิดหาคำตอบว่าช่วงเวลานั้นกับในปัจจุบัน อย่างไหนมีความสุขกว่า ทว่าไม่อาจรู้ได้ ไม่บ่อยนักที่แม่ของเขาจะอนุญาตให้บริโภคของหวาน โดยเฉพาะน้ำอัดลม หากแม่ผู้มีนิสัยแบบนี้ถึงกับยอมอ่อนข้อให้ แสดงว่าเขาคงกลัวโรงพยาบาลมากที่สุด เขายพยายามฝึกภาพตัวเองร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยความพรันพริ้งยามไต้ยินว่าต้องไปโรงพยาบาล ส่วนน้ำอัดลม

ที่ได้มาหลังจากข่มกลั่นความกลัวก็คงอโรยเลิศจนอย่างยิ่งโดยไม่ต้องสงสัย
ว่าเขากลับนึกเรื่องนั้นไม่ออกแม้แต่นิดเดียว

เอาเข้าจริง แม้จะหาผู้ชายอัตโนมัติเจอและซื้อโคล่ามาดื่มแล้ว ก็
ไม่อาจสัมผัสได้ถึงความอโรยเลิศแต่อย่างใด มีเพียงความหวานและซ่า
ของโซดาตกลงไปในกระเพาะเท่านั้น

เขารู้สึกไม่สมเหตุสมผล ซึ่งแท้จริงอาจเป็นเพียงความขาดอิสระ
เมื่อคิดว่าแม้ตัวเองจะเกลียดโรงพยาบาล อยู่มาวันหนึ่งกลับต้องเข้าออก
โรงพยาบาลเป็นประจำอย่างเลี่ยงไม่ได้ แล้วก็หดหู่ขึ้นมา เขาแค่อยาก
หลับเท่านั้น แต่ความสุขสมที่เรียกว่าการนอนหลับกลับเลื่อนหายลับไป
จากร่างกายของเขา

ตั้งแต่นั้นมาเขาต้องพึ่งยาที่โรงพยาบาลจ่ายให้ กระนั้นก็ยังไม่เคย
หลับสนิท ส่วนหนึ่งในหัวคล้ายจะล่องลอยเลื่อนรางอยู่ตลอด เข็ดขยาด
กับความรู้สึกย่ำแย่ ผอมซูบอิดโรย รู้สึกลึกลับๆว่าเขากำลังถูกปลิดชีพ
ด้วยฝีมือตัวเองครึ่งหนึ่ง และโรงพยาบาลอีกครึ่งหนึ่ง อาจด้วยเหตุนี้เขา
จึงยอมรับได้อย่างน่าประหลาดเมื่อพบว่า ที่ชุมนุมคือโรงพยาบาลเก่า
ช่างเป็นสถานที่ซึ่งเหมาะกับการระส่ำระสายเหลือเกิน

เมื่อมาถึงอาคารและเข้าไปด้านในแล้ว ความรู้สึกนั้นก็ยิ่งทวีคูณขึ้น
เขาจะนอนหลับอยู่ในอาคารแผนกสูตินรีเวช หลับลึกในสถานที่แห่งการ
ถือกำเนิดของผู้คน

เขาจะละทิ้งสัมปชัญญะอันมีตมแล้วจ่อมจมตัวตนไปกับการ
พักผ่อนอย่างสงบ ความคิดเช่นนั้นมอบความอุ่นใจที่ไม่เกิดมาเนิ่นนานให้
เด็กหนุ่ม เรื่องนี้อาจเป็นสาเหตุให้เขาทำสิ่งซึ่งปกติไม่เคยทำ ซือน้ำอัดลม
หวานๆ และตั้งใจจะขึ้นไปยังชั้นบนสุดของอาคาร ทอดสายตาจับจ้อง
ดวงอาทิตย์และฟ้าสีคราม ก่อนจะเดินทางสู่ที่ชุมนุมชั้นใต้ดิน

ปัญหาเดียวคือลิฟต์

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าไม่มีใครอยากใช้บันได เด็กหนุ่มจึงมุ่งหน้าต่อไป
ตามทางเดินสู่โถงลิฟต์ เขาคดปุ่มเรียก แต่หน้าปัดบอกชั้นไม่ขยับเขยื้อน
ลิฟต์มีสามตัว เขาคิดว่าน่าจะมีสักตัวที่มหา แต่ทุกตัวจอดแช่อยู่ชั้นสี่

ไปตายด้วยกันไหม

เขารู้สึกอย่างแรงกล้าว่ากำลังเฝ้ารอสิ่งหนึ่งด้วยใจจดจ่อ โถงลิฟต์กลายเป็นนรกอเวจีในห้วงพลัน ราวกับความเงียบงันและอ่อนล้าคือเครื่องบีบกระแทกที่บดขยี้ตัวเขาตั้งแต่หัวลงมา

เด็กหนุ่มรีบหนีออกจากตรงนั้น ตัดสินใจขึ้นบันไดที่อยู่ข้างๆ

เขาทำเช่นนั้นไม่ค่อยสำเร็จนัก ปกติแล้วเมื่อถูกผูกมัดไว้ในสถานที่อันน่ารังเกียจ เขาจำต้องรีดเค้นพลังใจทั้งหมดออกมาให้ได้ หาไม่แล้วก็ต้องติดอยู่ตรงนั้นต่อไปเรื่อย ๆ เด็กหนุ่มมุ่งตรงไปที่บันได มือเปิดฝาขวดพลาสติก ปากลิ้มรสหวานของน้ำอัดลม

จากนั้นจึงถึงซานพักบันได เขาพยุงร่างหนักอึ้งขึ้นไปอย่างเหน็ดเหนื่อย เมื่อถึงชั้นสี่ก็เกิดวิตกขึ้นว่าเมื่อไรจะไปถึงเสียที ทว่ารู้ตัวอีกทีก็มาสู่จุดหมายปลายทางแล้ว

ซานพักยังไม่หมดแค่นี้ เหนือบันไดขึ้นไปเห็นประตูสูดอากาศฟ้าเปิดอยู่ เด็กหนุ่มเดินขึ้นบันไดนั้น ออกไปสู่สูดอากาศฟ้า ยืนกลางแสงอาทิตย์เจิดจ้า กระดกน้ำอัดลมเข้าปาก

เขาเรอออกมาเสียงดังก้อง น้ำตาซึม สัมผัสได้ว่าตาสว่างขึ้นเล็กน้อย จากเดิมที่หัวเบลอสติลลอย เขายึดตาแล้วทหาอย่างอ่อนล้าจากผลข้างเคียงของยาที่กินประจำ

แสงเจิดจ้าทำให้ตาเจ็บแปลบ เขาจึงหลบเข้าไปในอาคาร มองห้องฟ้าสีครามจากด้านในประตูพลาเงปิดฝาขวดน้ำอัดลม เขาทหาครึ่ง ๆ กลาง ๆ ด้วยความเหนื่อยครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่รู้สึกว่ามีอากาศเข้าไปเลี้ยงสมองเลย แม้แต่น้อย แต่สัมผัสได้ว่าตาสว่างขึ้นจริง ๆ แม้เพียงนิดเดียวก็ตาม

ในที่สุดสมองก็ตระหนักได้ว่าหูของเขา กำลังได้ยินเสียงแปลก ๆ

วืด กิ่ง วืด กิ่ง วืด กิ่ง...

เสียงดังเว้นช่วงจังหวะเดียวกัน ฟังคล้ายเสียงเครื่องจักรที่มีบางอย่างขัดขวางการทำงาน

เขาอาจจะได้ยินตั้งแต่ตอนมาถึงชั้นสี่แล้ว แต่สติเพิ่งรับรู้ได้ตอนนั้น เด็กหนุ่มหันกลับเดินลงบันได ออกมาที่ทางเดินแล้วจึงเห็นสิ่งนั้น ประตูลิฟต์ทั้งสามตัวเปิดทิ้งไว้ แท้จริงแล้วควรบอกว่าทำให้ปิดไม่ได้มากกว่า

ด้านซ้ายมีลิฟต์สองตัว ตัวหนึ่งมีถังดับเพลิงวางไว้ที่ขอบประตู ส่วนอีกตัวมีเก้าอี้ติดล้อวางนอนกันไว้

ส่วนลิฟต์ตัวที่อยู่ด้านขวามีเก้าอี้ติดล้อรูปร่างเหมือนกันวางอยู่ ทุกครั้งที่ประตูปิด มันจะชนเก้าอี้เสียงดังกึ่ง จากนั้นระบบป้องกันอุบัติเหตุจะทำงาน ประตูเปิดออกและเป็นแบบเดิมซ้ำไปเรื่อย ๆ

เด็กหนุ่มยืนมองอย่างงงงัน หากเกิดขึ้นตัวเดียวยังพอทำให้ใจยอมรับ แต่เมื่อลิฟต์สามตัวผลัดกันเปิดปิดประตูไปมาก็สร้างความสับสนนำชนลุกได้

มีเหตุผลกลใดจึงต้องทำให้ลิฟต์ทั้งสามตัวเปิดค้างไว้

เขาไม่รู้เลย

เด็กหนุ่มกลัวขึ้นมาจับปล้นเมื่อเห็นว่าตัวเองยืนอยู่คนเดียวบนทางเดินกว้างโล่งและเห็นภาพเหล่านี้ ไม่ใช่แค่ความวิตกกังวลอันหม่นหมองและเลื่อนรางที่เข้าสู่ใจเป็นประจำ แต่เป็นความหวาดกลัวที่สมจริงและจับต้องได้

เขาถอยออกมาตามสัญชาตญาณ ตั้งใจจะหนีไปยังที่ที่มีคน เมื่อจะก้าวลงบันได คราวนี้กลับได้ยินเสียงฝีเท้า มีคนขึ้นบันไดมา อีกทั้งไม่ใช่แค่คนเดียว เขาได้ยินเสียงหอบหายใจแฉก ๆ อย่างเหนื่อยอ่อน

ในที่สุดเด็กหนุ่มอีกสองคนก็ปรากฏตัวขึ้นบนทางเดินของชั้นที่พบเด็กหนุ่มที่ยืนนิ่งถือขวดน้ำอัดลมอยู่ตรงนั้น

คนหนึ่งเป็นเด็กหนุ่มร่างเล็กใส่แว่น ไ่ว้มทรงสกินเฮด สวมกางเกงสีครีมดูมีรสนิยมคู่กับเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้น สวมรองเท้าหนังมือขวาหอบสูทแจ็กเก็ตสีเดียวกับกางเกงที่คล้ายจะถอดออกเพราะร้อนมือซ้ายถือผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อบนหน้าผาก

ส่วนอีกคนเป็นเด็กหนุ่มร่างแกร่งบึกบึน สวมเสื้อยืดลายฉูดฉาดคลุมทับด้วยเสื้อเชิ้ตติดกระดุมสีขาว ท่อนล่างเป็นกางเกงขาสั้นและรองเท้าแตะหนัง มือขวาถือบุหรี่ติดไฟ

เด็กหนุ่มหนึ่งคนเผชิญหน้ากับเด็กหนุ่มสองคนโดยไร้คำพูดท่ามกลางเสียงกึ่งกึ่งของลิฟต์ทั้งสามตัว ในที่สุดเด็กหนุ่มเสื้อยืดก็ฟัน